

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

ВІПРІУЮ

№ 12 (263)
ГРУДЕНЬ
2020

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ЯК ПІЗНАТИ ВОЛЮ БОЖУ СТОСОВНО СВОГО ЖИТТЯ?

Людам іноді складно пізнавати Божу волю. Ми хочемо, аби Бог конкретно вказував нам, що робити – де працювати, де жити, з ким одружуватися тощо. У Рим. 12:2 написано: «І не пристосовуйтеся до цього віку, але змінюйтеся оновленням вашого розуму, щоб ви пізнавали, що є Божя воля: добро, приємність і досконалість».

Два ключі для пізнання Божої волі щодо конкретної ситуації: переконайтеся, що те, про що ви просите

або що збираєтеся зробити, Біблія не забороняє; і що це прославить Бога й допоможе вам зростати духовно.

Якщо ці два аспекти присутні, але Бог не дає того, про що ви просите, – імовірно, Божя воля не в тому, щоб ви отримали те, про що просите, або ж вам просто слід почекати трошки довше.

Бог рідко дає людям безпосередню й конкретну інформацію. Він дозволяє нам самим приймати рішення. Єдине рішення, яке Бог не хоче, щоб ми приймали, – це гріх або спротив Його волі.

Бог бажає, щоб ми приймали

рішення, які відповідають Його волі. То як можна дізнатися про Божу волю щодо нас?

Якщо ми перебуваємо в близьких стосунках з Богом і справді прагнемо виконувати Його волю у вашому житті – Бог закладатиме Свої бажання у наші серця. Ключ – бажання виконувати Його волю, а не свою.

«Хай Господь буде розкіш твоя, – і Він здійснив тобі твого серця бажання!» (Пс. 37:4). Якщо Біблія не забороняє того, про що ви просите, і це дійсно вдосконалив вас духовно, тоді вона дає вам дозвіл приймати це рішення.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ – ЦЕ НАДІЯ

Різдво Христове – це надія,
Це світло в темряві тривоги,
Це віковична людства мрія
Про те, що буде з нами Бог!

Для Слова Божого в країні
Немає меж, пересторог.
І ми свідкуємо, що нині
Перебуває з нами Бог!

ХРИСТІЯНСЬКІЙ ЕТИЦІ - БУТИ! ЗАКОНОПРОЕКТ 3900 НЕ НАБРАВ НЕОБХІДНОЇ КІЛЬКОСТІ ГОЛОСІВ

Завдяки активності всіх небайдужих навколо небезпечного законопроекту 3900 3 грудня Верховна Рада не підтримала цей законопроект.

Під час обговорення народні депутати висловили чимало зауважень до законопроекту і пропонували направити його на доопрацювання, йдеться на сайті rada.gov.ua.

Законопроект за результатами голосування не набрав необхідної кількості голосів (лише 161) для прийняття за основу і 226 голосами направлений

законопроект 3900		11 06
підсумки ГОЛОСУВАННЯ		№ 8
ЗА	161	
ПРОТИ	31	
УТРИМАЛИСЬ	94	
НЕ ГОЛОСУВАЛИ	41	
ВСЬОГО	327	

на доопрацювання.

Варто зазначити, що законопроект №3900 «Щодо забезпечення якості навчальної літератури» небезпечний тим, що в ньому закладено механізм, через який можна ліквідувати в школі всі просімейні навчальні програми та християнську етику, а також викреслити з інших підручників будь-яку інформацію щодо сімейних та національних цінностей нашого народу під приводом того, що, на чийсь думку вона має ознаки дискримінації.

З Різдвом Христовим і Новим 2021 роком!

«А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі і нічної пори вартували отару свою. Аж ось Ангел Господній з'явився коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашились страхом великим... Та Ангел промовив до них: Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім» (Лк. 2:8-10).

Велика радість, про яку звістив ангел, – це і є сенс Різдва. Відтепер кожен може знайти вихід з глухого життєвого кута, спасіння від вічної смерті, звільнення від рабства гріха. Кожен може отримати прощення гріхів і дар вічного життя.

Бог не говорить, що хтось хороший спасеться, а поганий – ні. Він говорить, що кожен, хто увірує в Нього, отримає цю велику радість. Християнство – це не вибрана релігія: тільки для білих або лише для жовтих, чорних чи ще якихось. Бог – Творець всіх людей і любить всіх.

І Він прийшов до всіх. З того часу історія людства поділилася на дві частини: до народження Ісуса Христа і після народження Ісуса Христа. І кожен новий рік, який ми зустрічаємо, нагадує, що ми прожили ще один рік милості і благодаті Спасителя.

От тільки чи пам'ятаємо ми про це? Чи згадуємо про цю милість і благодать? Чи дякуємо усім серцем Небесному Отцеві – Владиці всесвіту, за те, що Він послав людям найдорожче – Свого Єдинородного Сина – з найблагороднішою місією: нас спасти. Не судити, не карати, а прощати, милувати і зцілювати наші душі. Бо Дитя народилося нам – не ангелам чи архангелам, а нам, звичайним земним людям!

Пастухи й мудреці спішили побачити Немовля і поклонитися Йому. А як ми з вами? Чи тягнеться наше серце до Ісуса, чи прагнемо ми прийти до Нього, побачити Його очима віри, доторкнутися серцем до Його невимовної благодаті?..

2020 рік добігає кінця. Дуже непростий рік, але, незважаючи на пандемію, на дуже складні та болісні процеси в нашій країні, це був рік особливої духовної атмосфери. Нам довелося і, певно, доведеться ще не раз, зустрітись з викликами, про які ми й не думали рік тому. Але Господь нас не залишив ні на хвилину. Тому, друзі, щиро подякуймо Йому за охорону, турботу і вірність.

А ми вітаємо вас з Різдвом Христовим і Новим роком! Нехай різдвяний мир супроводжує вас, ваші родини, вашу працю та служіння у прийдешньому 2021 році! Хай Новий рік буде для вас роком Божої милості, любові, сили і благодаті!

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

Колектив редакції.

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Породник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Ісаї 9:5).

НАВІЩО ХВАЛИТИ БОГА?

Один з аспектів молитви – прославляння Бога. Зазвичай під молитвою розуміють прохання. Зрозуміло, коли ми про щось просимо, значить, ми маємо в чомусь потреб. Іноді це відчайдушна потреба, і ми волаємо про допомогу до когось, хто міг би з нею щось зробити. Це зрозуміло. Часто людям буває менш зрозумілим прославляння Бога. Навіщо це йому?

Люди часто шукають слави зі своїх, суто людських причин – їм бракує уваги, визнання, вони сильно хочуть потрапити в новину, іноді йдуть заради цього на всякі безглузді витівки. Іноді люди шукають слави, бачачи в ній запоруку комерційного успіху. Деякі шукають влади, контролю над іншими – як диктатори, які вимагають прославляння від підданих. І все це жодним чином не стоїть Богом – Він нічого не потребує, наша хвала не додає йому нічого, не заповнює якісь Його потреби і не зміцнює Його владу. Коли люди шукають слави один від одного – це щось, як правило, хворе і гріховне.

Але навіть у нашому світі можна знайти гідні приклади прославляння. Художника прославляють за його картини, а композитора – за його

– закохані в «Пісні пісень» прославляють один одного: «О, ти прекрасна, кохана моя, ти прекрасна! очі твої голубині. О, ти прекрасний, коханий мій, і любящий!» (Пісн. 1:14-15). Любов бачить у близькій людині щось, можливо, приховане від інших – і гідне визнання і слави.

Гідна реакція

Прославляння Бога – це гідна і праведна реакція на те, Хто Він і що Він зробив. Як співають спасенні в Апокаліпсисі: «Достойний Ти, Господи й Боже наш, прийняти славу, і честь, і силу, бо все Ти створив, і з волі Твоєї існує та створене все!» (Об'явлення 4:11).

«І нову пісню співають вони, промовляючи: Ти достойний узяти цю книгу, і розкрити печатки її, бо Ти був заколений, і кров'ю Своєю Ти викупив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду.

І Ти їх зробив для нашого Бога царями, і священниками, і вони на землі царюватимуть!

І я бачив, і чув голос багатьох Ангелів навколо престолу, і тварин, і старців, і число їх було десятки тисяч

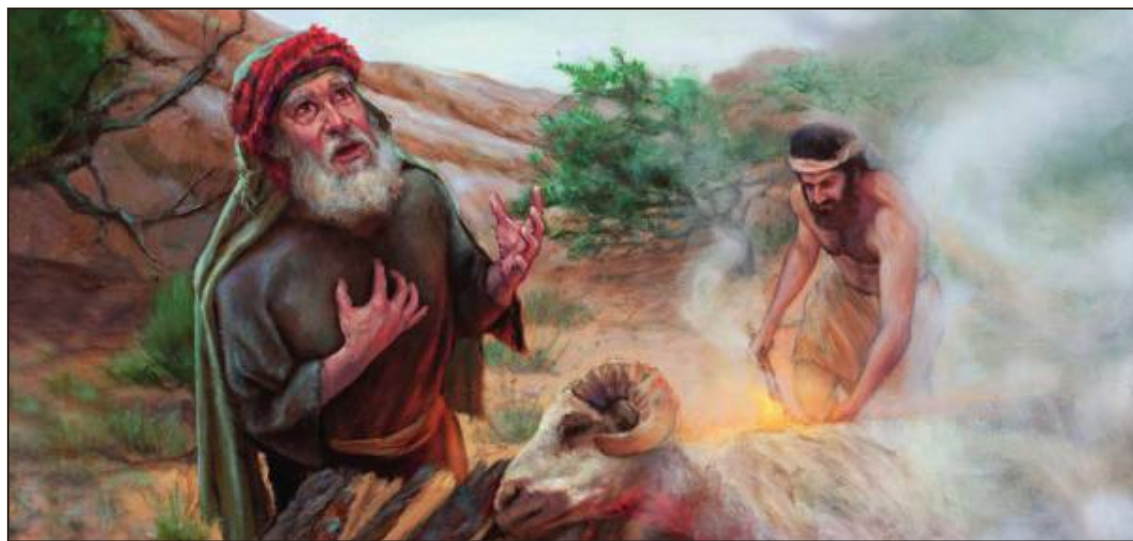
симфонії. Лікаря або пожежника прославляють за врятовані ними життя. У цьому випадку прославляння – це гідна, правильна реакція на щось хороше, цінне, на моральну висоту або художню геніальність.

Віддаючи славу генієві або героєві, ми не компенсуємо якісь їх потреби, а визнаємо цінність того, що вони зробили. У визнанні «Бах – геніальний композитор» ми не тішимо самолюбність Баха (йому це давно вже не треба), і не допомагаємо йому заробити – ми визнаємо певну реальність, реальність художньої геніальності.

Коли ми віддаємо славу лікареві і благодійникові XIX ст. Фрідріху Гаазу, ми не зміцнюємо його владу – якої в нього не було і немає – а віддаємо належне, справедливе його особі і його вчинкам.

Є і тепліший, сімейний приклад

ВСУПЕРЕЧ НАДІЇ

У Другому посланні до коринтян 1:8-9 апостол Павло розповідає своїм коринтським друзям про труднощі, які спіткали його самого і співробітників в Ефесі (провінція Асія): «Бо не хочемо, браття, щоб не віддали ви про нашу скорботу, що в Азії трапилась нам, бо над міру й над силу були ми обтяжені, так що ми не надіялись навіть жити. Та самі ми в собі мали присуд на смерть, щоб нам не покласти надії на себе, а на Бога, що воскрешує мертвих».

Важко повірити, але навіть Павло, якого мільйони християн обгрунтовано називають святом, мав спокусу понадіятися на самого себе! А щоб він не пав у спокусі, Бог повів його долиною смерті. У Павла було багато друзів в Ефесі, серед них були навіть впливові люди (Дії 19:31), але

ніхто з них не міг допомогти апостолові. І він сказав собі: «Немає ніякої надії. Якщо я виберуся звідси живим, то тільки завдяки диву Божому».

Якщо Павлу треба було йти цим шляхом, щоб не надіятися на самого себе, то й ми – не виняток.

Авраам, отець віруючих, теж не

був винятком. Він так само мав прийти тим самим шляхом, щоб повірити. Павло пише про нього: «Він проти надії вірував у надії» (Рим. 4:18).

Так, потрібно було дійти до краю, коли не залишається жодної надії. Авраам хапався за будь-яку можливість, щоб отримати спадкоємця. Він вже думав написати на свого управителя Елі-Езера заповіт, потім під умовляннями Сарри, яка бачила, як він мучиться, не маючи сина, узяв наложницю Агар...

Але це було не те, що приготував Аврааму Бог. Його жалюгідна надійка, перетворилася на тяжкий тягар. І лише коли не залишалася жодної його надії, він повірив «проти надії». І Бог виконав Своє слово.

раз по десять тисяч і тисячі тисяч.

І казали вони гучним голосом: Достойний Агнец, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення!

І кожне створіння, що воно на небі, і на землі, і під землею, і на морі, і все, що в них, чув я, говорило: Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки! А чотири тварини казали: Амінь! І двадцять чотири старці попадали та поклонились Тому, Хто живе повік віку!» (Об'явлення 5:9-14).

Прославляння відгукується на Божу присутність і в цю присутність вводить. Ми усвідомлюємо і визнаємо, що перебуваємо в присутності Святого – Який чує, коли ми волаємо до Нього.

Прославляння вводить нас у велике зібрання ангелів і святих, тих, хто з нескінченим тріумфуванням, радістю і любов'ю споглядає на Господа.

Шлях до радості – через послух

Іноді нам допомагає зрозуміти це тиша; іноді – музика, тому що велика музика ближче до тиші, як погана – до шуму. Це може бути, перелюдим, загальна молитва церкви, коли ми всі разом, як народ Божий, оспівуємо славу нашому Творцеві і Визволителям; це може бути окрема молитва, коли ми дякуємо Богам

і прославляємо за Його всеосяжну велич і жертвовну любов. Це джерело найбільшої радості, розради і підйому.

Але буває й по-іншому – жодного піднесення ми не відчуваємо, а просто повторюємо відповідні слова з простого послуху. І це дуже важливо – тому що шлях до радості завжди лежить через послух.

Ви не можете радісно бігати на вивихнутих ногах – спочатку Вам потрібно вправити вивих. І прославляючи Бога, ми Його вправляємо – ми встановлюємо для себе правильну систему цінностей, в якій Бог перебуває над усім, а Його слава – понад всяку іншу славу.

Ім'я Ісуса Христа – і тільки Його – «вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване не тільки в цій віці, але й у майбутньому» (Ефесян 1:21).

Коли ми схилиємося перед Ним і прославляємо Його, ми виправляємо те, що зламане і зіпсоване в нас самих і у світі, відновлюємо зруйнований зв'язок, сполучаємо дроту і зварюємо труби, якими в наш світ тільки й можуть текти радість, мир і зіцнення.

Хвала – це те, що сполучає наш світ з Небесним Єрусалимом і видає в нас його громадян.

ЖАХЛИВЕ ВБИВСТВО ТА РОЗПРАВА НАД ХРИСТИЯНАМИ В ІНДОНЕЗІЇ СКОЛИХНУЛИ КРАЇНУ

Як повідомляє Reuters, у п'ятницю 27 листопада у гірській місцевості, заселеній переважно мусульманами, поблизу району Сігі на острові Сулавесі (Індонезія) було вбито чотирьох християн. Трьом із них терористи перерізили горло, одному відтіляли голову, спалили декілька будинків віруючих. Від дій терористів постраждав місіонерський центр Армії Спасіння.

За словами речника національної поліції Аві Сетійоно у телевізійному інтерв'ю, близько десяти терористів підпалили церкву та будинки, в яких мешкали шість відвідувачів церкви. До цього вони напали на сервісний пункт Армії Спасіння. Про це повідомляє американська правозахисна організація International Christian Concern.

«Цей напад – чергова серйозна ескалація насильства проти християнських меншин в Індонезії», – прокоментував дії терористів дослідник Human Rights Watch Андреас Харсоно.

У Фінляндії судять депутатку парламенту

5 КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВ ЗА ПУБЛІЧНЕ ЦИТУВАННЯ МІСЦЬ З БІБЛІЇ З ОСУДОМ ГОМОСЕКСУАЛІЗМУ.

Генеральний прокурор Фінляндії Райян Тойвіайнен відкрила п'яту кримінальну справу проти колишнього міністра внутрішніх справ Фінляндії (2011-2015), колишнього лідера фінської Партії християнських демократів (2004-2015) і чинного депутата фінського парламенту від цієї партії Пяйві Рясянен.

За трьома кримінальними справами з п'яти пані Рясянен вже вручені обвинувальні висновки, на неї чекає суд.

Пяйві Рясянен – лікарка, дружина лютеранського пастора і мати п'ятих дітей. У грудні їй минає 61 рік. У чому ж її звинувачують? Її «злочин» полягає в тому, що вона... цитувала Біблію і називала гомосексуальні акти гріховними.

Про всяк випадок пояснимо, що в ті роки, коли Пяйві Рясянен була міністром внутрішніх справ, у Гельсінкі як при попередніх, так і при наступних урядах щороку в останній тиждень червня проходив гей-парад, а тих, хто намагався нападати на його учасників, справно затримувала поліція. Партія християнських демократів, яку очолювала Пяйві Рясянен, була лише

молодшим партнером в коаліційному уряді і не могла б змінити чинні закони, навіть якби хотіла.

Але Рясянен не приховувала своїх християнських поглядів ні до, ні після того, як у 2011 році вступили в силу поправки до кримінального кодексу, що доповнили розділ «Військові злочини і злочини проти людяності» новими статтями. Тепер поряд з такими безсумнівними злочинами, як геноцид, вбивства і зґвалтування цивільних осіб на війні, використання хімічної або біологічної зброї, тортури тощо до злочинів проти людяності, з точки зору фінського кримінального кодексу, віднесли публічне «вираження думки або інше повідомлення, що містить загрозу, наклеп або образи на підставі раси, кольору шкіри, обставин народження, національного або етнічного походження, релігії чи віри, сексуальної орієнтації або інвалідності».

Проблеми у Пяйві Рясянен почалися після

того, як у червні 2019 р. Євангелічно-Лютеранська церква Фінляндії, до якої вона належить, стала офіційним партнером гей-параду. Пяйві Рясянен написала у фейсбуці про це, проілюструвавши новину фотографією сторінки з Біблії з наступними словами: «І видав їх Бог у пожадливостях їхніх сердець на нечистість, щоб вони самі знеславляли свої тіла. Вони замінили Богу правду на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки, амінь. Тому видав їх Бог ганебним пристрастям: жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, залишивши природне єднання з жінкою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому обману» (Рим.1:24-27).

РАДІСТЬ РІЗДВА

Народжений Спаситель – не просто Немовля, що служить приводом для розваг, веселоців та обміну подарунками; Різдво – найбільша у світі подія, коли Бог, Владика і Творець всесвіту, прийнявши образ людини, прийшов на землю для того, щоб спокутувати наші гріхи і дарувати нам радість!

«Аж ось Ангол Господній з'явився коло них, і слава Господня обсягла їх. І вони перестрашилися страхом великим...» (Луки 2:9).

Іншими словами, пастухи жажнулися. Що стало причиною такого великого страху? Вони побачили відблиск іншого світу. І він вразив їх своєю величчю, славою, масштабністю, незбагненністю.

Водночас пастухи побачили свою незначущість, а отже – і різницю двох світів. З одного боку – блискучий ангел. З другого – овече стадо, брудний, просочений потом одяг...

Але не в цьому навіть річ. Набагато більшу різницю пастухи відчували в духовному становищі перед Богом. Це і стало причиною їхнього великого страху. Коли Господь відхилив завісу всесвіту, випаровується людська гордість, і людина падає перед Всевишнім на коліна. У великому страху. Іншої реакції бути не може.

Пам'ятаєте, що сказав Адам, коли сховався від Бога? «Почув я Твій голос

у раю і злякався» (Бут. 3:10).

Виявивши свій бруд, неспроможність, гріховність на тлі Святого й Досконалого Бога, людина впадає в страх, розпач. Дивно, але саме такий стан – це найбільше благо для неї. Тому що страх Божий стає передумовою для набуття радості; перший крок на шляху до щастя – усвідомлення свого нещастя, перший крок на шляху до прощення – розуміння своєї провини, початок очищення незмінно проходить через виявлення власного бруду.

Чому сьогодні багато людей не мають радості? Відомо, що в сучасному світі найбільш поширений психічний розлад – депресія. Нею страждає кожен десятий у віці старше 40 років.

Чому? Ми боїмося сьогодні не того, чого потрібно боятися. Які причини викликають страх у сучасної людини? Фінансова нестабільність, втрата роботи, доходу, комфорту; терористичні акти, резонансні вбивства, біженці, військові чутки; хвороби, смертельні і не смертельні, втрата близьких і рідних...

Усі ці страхи не є чимось протизакононим або протиприродним. Проблема лише в тому, що страху перед Богом при цьому немає. Хто такий Бог, щоб Його боятися? Де Бог, коли я страждаю? І передумови для радості геть збиті, неправильні, фальшиві. Може, тому її і немає?

Пастухи мали передумови для радості – вони тремтіли перед Богом і Його славою. Основою для справжньої радості стає страх – страх Божий. Розуміти це важливо ще й тому, що таке розуміння дає правильне уявлення про причину радості.

Причини радості

Причина проста і лежить на поверхні. Ангел озвучив її словами: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім» (Луки 2:10). Вам не потрібно боятися. Те, що ви злякалися своєї гріховності в променах Божої святості – це добре. Це підстава, передумова.

Я приніс вам навіть не звістку, яка може стати причиною радості, я приніс вам саму радість! І вона полягає в тому, що Бог прийшов нині

не як Вседержитель, перед Яким закривають обличчя ангели, не як грізний Суддя, а Він народився для вас. Для вас! І ця радість буде всім людям: «Бо сьогодні в Давидовій місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Луки 2:11).

Кардинальна, безпрецедентна зміна відносин: людина – Бог. Той самий Бог, від якого втік Адам, той самий Володар, від споглядання Якого Ісає прийшов у розпач, той самий Творець, Який помахом руки занурив у палаючу сірку Содом і Гоморру, караючи за мерзоту і за гріхи, але...

Але Його тепер не потрібно боятися, Він прийшов як Визволитель, Він і став подібний до нас, щоб дати нам мир, щоб «примирити з Собою все» (Кол. 1:20) і подарувати справжню радість.

То чому так багато людей не мають радості? Тому що в них не лише збилися налаштування в плані передумов для радості, вони примудрилися втратити і причину для неї.

Чим сьогодні радіють люди? Комп'ютерній грі, новій блузці, костюму або парфуму; покупкам і вдалим продажам; новому дому і гарному авто; «крутій» сумці, 12-му iPhone і порванним ще на фабриці джинсам...

Сьогодні, коли люди в буквальному сенсі живуть в інтернеті та айфонах, найвищим приводом для радості може стати банальний лайк. І це аж ніяк не жарт.

У цьому вся проблема. Люди живуть у стані страху і ковтають антидепресанти, тому що втратили справжню причину для радості, замінили її абсолютно неспроможними предметами, які тільки мають вигляд, ніби можуть радувати, але це міраж, обман, шлях у глухий кут.

У різдвяні дні саме час повернутися до справжнього джерела радості, знову відкрити для себе істину: «Бо Бог, що звелів був світлу засяяти в темряві, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій» (2 Кор. 4:6).

Плоди радості

«А побачивши, розповіли про все те, що про Цю Дитину було їм звіщено.... Пастухи ж повернулись, прославляючи й хвалячи Бога за все, що почули й побачили, так як їм було сказано» (Луки 2:17, 20).

Звернімо увагу на два моменти: пастухи розповіли про те, що було їм оголошено; вони повернулись туди, де пережили страх, і почали славити і хвалити Бога.

Можна скільки завгодно заявляти про свою належність до християнства. І навіть зобразити радість з цього приводу. Але без цих двох доказів все наше християнство – порожній звук.

Перший плід справжньої радості – бажання розповідати, що було тобі оголошено про Немовля. Чому Він прийшов, як Він прийшов, і чому ти тишишся. Другий плід – бажання славити і хвалити Бога.

І це не виражається в тому, що ви прийшли на Різдво до церкви і потім на пів року – до Великодня – заспокоїлися. Хоча деякі люди так і роблять і дивуються, мовляв, коли не прийдуть до церкви, то як не Різдво, то Великдень.

Славити і хвалити Бога – означає дозволити Йому царювати у твоєму житті, Він на троні, а ти Його славиш. Він наповнює твій розум, твої плани, твої найпотаємніші мрії, а Його воля хвилює тебе найбільше. Ось тоді ти стаєш носієм вічної, незвичайної радості, якої жодна сила у всесвіті не може позбавити. Це не просто слова, це Істина, яку потрібно зрозуміти і прийняти.

Чи ми бажаємо мати радість? Справжню, непересічну. Відповідь на це запитання лежить у межах відчуття – ким є для тебе народжений Спаситель.

Я запрошую всіх вас пережити особливу радість: «Ходім до Віфлеєму й побачмо, що сталося там, про що сповістив нас Господь» (Луки 2:15).

Андреас ПАТЦ.

100 РОКІВ ТОМУ РОСІЯ ЛЕГАЛІЗУВАЛА АБОРТИ, СТАВШИ ПЕРШОЮ КРАЇНОЮ, ЯКА ПОЧАЛА ЦЕЙ ГЕНОЦИД

За підрахунками дослідників, за останні 100 років узаконене вбивство призвело до близько одного мільярда абортів у всьому світі. За словами дослідників, цей факт є «найбільшим геноцидом в історії». А першою країною, яка легалізувала аборт, була Росія. 18 листопада 2020 року відзначалося 100-річчя цієї події, повідомляє LifeSiteNews.

3 листопада 1920 року у світі було абортовано мільярд немовлят. Поштовхом стала легалізація в СРСР абортів, щоб, згідно з державним поясненням, боротися з числом жінок, які мали негативні наслідки для здоров'я в результаті незаконних абортів. Тим самим Росія стала першою у світі країною, яка легалізувала вбивства ненароджених дітей.

Нова постанова Росії випереджала будь-яку іншу легалізацію абортів у світі більш ніж на десятиліття, адже лише в 1931 році Мексика легалізувала аборт у разі згвалтування. Доктор Марк Філд в New England Journal of Medicine (NEJM) представив заархівовану статтю про історію законності абортів у Росії. Указ 1920 року дозволяв робити аборт безкоштовно за умови, що їх робив лікар. У NEJM зафіксовано, що лікарі мали «відмовляти жінку від абарту, якщо для цього не було соціальних,

економічних чи медичних причин». У Москві в 1922 році було 7969 абортів і 35320 пологів, що дало відношення 22,56% абортів до кількості народжених. До 1925 року кількість абортів зросла до 18 071, а народжень – 57 537, що дає відношення 31,41% абортів до народжених. У статті зазначалося, що в 1926 році кількість абортів сягнула 31 986, проте цифри про народження відсутні.

Ближче до кінця 20-х років минулого століття умови життя стали більш тісними, оскільки «міське житло стало надзвичайно дефіцитним, і сім'ям найчастіше доводилося задовольнятися однією кімнатою, спільно користуючись туалетом, ванною та кухнею з іншими сім'ями в тій же квартирі». Соціальні зміни були природним наслідком радянського режиму, який «під керівництвом Сталіна розпочав масштабну програму індустріалізації та колективізації сільського господарства».

Філд зазначає, що в поєднанні з тим, що «до робочої сили залучалося більше жінок, досить безпечно припустити, що рівень абортів значно зріс щодо показника 20-х років».

Однак зростання абортів швидко призвело до «посилення нестабільності сім'ї», а це означало, що діти, які виховуються в таких сім'ях, «навіть чи стануть стабільними, працівниками та сумлінними працівниками, необхідними для індустріального суспільства» та для режиму суспільства. Таким чином, 1936 року було запропоновано нові закони, які обмежували закони про аборт

Але їх вже не приймали. Жінки говорили: «Ми всі хочемо працювати», а додайте до цього дефіцит дитячих садків і житла. І суспільство визнало аборт необхідними для життя.

За часів Сталіна, 1936 року, аборт знову були заборонені. У супровідному

документі до законодавства було написано: «Жінка є рівноправним членом суспільства... і боротьбу з абортами можна організувати завдяки заборонним законам та іншим засобам». Будь-які «підпільні» аборт приписувалися «перешкоди капіталістичної свідомості серед менш освічених членів суспільства».

Аборт не був повністю заборонений – закон дозволяв його, «якщо продовження вагітності загрожує життю або здоров'ю вагітних жінок, а також коли важке захворювання батьків може передаватися у спадок».

Проте в 1955 році в державі знову прийняли указ про «скасування заборони абортів». У коментарі до цього указу говориться, що завдяки «заходам, вжитим державою для заохочення материнства та захисту дитинства ... культурного та соціального життя, дозволено скасувати заборону на аборт в юридичному сенсі». У примітці зазначається, що «скасування заборони на аборт дозволило обмежити шкоду, заподіяну здоров'ю жінок абортами, здійсненими поза лікарнями». Новий закон скасовував заборони, введені в дію в 1936 році, і дозволяв робити аборт, за умови, що вони відбувалися в дозволені установи.

Дослідження показали, що радянські чиновники не публікували статистику абортів, але за медичними оцінками цифра становить від 6 до 7 мільйонів щороку з 1955 року до середини 1980-х. Нині в Росії відбувається близько 412 абортів на 1000 народжених немовлят.

У статті, яку перевидали на LifeSiteNews, священник Річард Гайлман так прокоментував 100-річчя першої легалізації абортів у світі: «Аборт – це найгірший геноцид в історії людства. Цей жах перед Богом почався... коли Росія першою відкрила цей демонічний портал у 1920 році».

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР ЗАКЛИКАВ ВРЦІРО ОБ'ЄДНАТИ ЗУСИЛЛЯ В БОРОТЬБІ З COVID-19 У ПЕРІОД ЗИМОВИХ СВЯТ

20 листопада відбулася зустріч ВРЦіРО з прем'єр-міністром Шмигалем. Говорили про безперешкодне ввезення гуманітарних вантажів, проблеми біженців, питання капеланства, а також надання благодійної допомоги.

Денис Шмигаль порушив і питання боротьби з поширенням COVID-19 та закликав релігійні спільноти об'єднати зусилля в період зимових свят. «Ми наближаємося до важливих зимових релігійних свят: Різдва Христового, Хануки, Святого Миколая, Водохреща тощо. У період святкування можуть виникати великі скупчення людей. Тому нам потрібно вжити спільних заходів, щоб мінімізувати кількість захворювань», – зазначив прем'єр-міністр.

Денис Шмигаль подякував ВРЦіРО за пропозицію створити робочі групи для напрацювання спільних кроків: «Уряд та Всеукраїнська Рада Церков показали ефективну взаємодію наведеної. Впевнений, що такий підхід буде продовжено, і він дасть результат у майбутньому, адже всі ці дії спрямовані на благо суспільства», – наголосив очільник уряду.

Заступник міністра охорони здоров'я – головний державний санітарний лікар Віктор Ляшко зі свого боку відзначив,

що запроваджений карантин «вихідного дня» передбачений для того, щоб зменшити мобільність населення.

«Ці шість днів зменшення мобільності приведуть до зменшення відсотку інфікування, і це сповільнить темпи приросту коронавірусної хвороби, які дозволять нам інакше змоделювати заходи в зимові свята та підхід до стримування поширення хвороби», – зазначив Віктор Ляшко.

Головний державний санітарний лікар додав, що МОЗ у майбутньому готове розглянути норму, яка працювала раніше, щодо обмежень кількості людей у храмах на метр квадратний площі будівлі.

Прем'єр-міністр подякував представникам релігійних організацій за розуміння й підтримку введених державою тимчасових вимушених карантинних обмежень. Він також зазначив, що уряд розробляє механізми підтримки релігійних організацій та готовий спільно опрацювати пропозиції.

«Ми всі розуміємо: перед нами стоїть велика кількість викликів і завдань. І основний шлях їх вирішення – це, безумовно, відкритий діалог між державою та релігійною спільнотою, у тому числі між Кабінетом Міністрів України та Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій», – зазначив прем'єр-міністр.

ОЛЕКСАНДР ТРЕТЯК ПЕРЕМІГ НА ВИБОРАХ МІСЬКОГО ГОЛОВИ РІВНОГО

24 листопада Рівненська міська територіальна виборча комісія офіційно оголосила результати повторного голосування. Міським головою Рівного став Олександр Третяк.

До обрання міським головою він очолював Рівненську духовну семінарію Української Церкви Християн Віри Євангельської, підтримуючи та ініціюючи суспільно-важливі заходи християнської спільноти Рівного.

Його перемога – логічна з огляду на активність та жертвовність

у християнській місії милосердя та просвітництва. У рік відзначення 100-річчя п'ятидесятичного пробудження на українських землях це особливе підтвердження суспільно-значення п'ятидесятиництва у вітчизняному контексті.

Дослідження протягом виборчої кампанії показували, що рівняни готові делегувати владу євангельському християнину, незважаючи на активне розпалювання релігійної ворожнечі з боку його опонента, який використовував для цього навіть церковні майданчики. Це свідчення того, що люди зростають у свідомості та відходять від старих сектантських штампів.

chve.org.ua

ЄДИНА ПРИЧИНА НАШИХ БІД

Зазвичай ми живемо так, як нам хочеться, не озираючись на Божі закони. Але коли доводиться пожинати гіркі плоди своїх рішень та вчинків, ми починаємо запитувати: за що мені все це? Де Бог? Чому Він не допомагає? Чому не рятує?

Біблійні пророки терпляче пояснюють, що це не Бог винен у нашому тяжкому становищі, що це не Його небажання допомогти або бажання покарати стало причиною наших мук.

Бог, як і раніше, бажає нам всього добра і готовий послішити на допомогу. Він ніколи не змінюється. Зате змінюємося ми – своїми неправильними і несправедливими думками і ділами ми стали на стежку війни проти Бога, відкинули Його добру волю щодо нас і вибрали найгірший з можливих сценаріїв свого життя.

«Отож бо Господня рука не скоротила, щоб не помагати, і Його вухо не стало тяжким, щоб не чути, бо то тільки переступи ваші відділювали вас від вашого Бога, і ваші провини ховали обличчя Його від вас, щоб Він не почув» (Ісаї 59:1-2).

Ось вона – єдина причина наших бід. Це не Господь карає нас, це злочини наші гублять нас: «Тому віддалося право від нас, і не сягає до нас справедливість! Чекаємо світла, та ось темнота, чекаємо сйива та й у темнотах ходимо! Ми мацаємо,

мов невидючі, за стіну, навпамацки ходимо, мов ті безокі; спотикаємося ми опівдні, немов би смерком, між здоровими ми, як померлі!...

Усі ми реведемо, як ведмеді, і мов голуби ті постійно воркочемо, чекаємо права й немає, спасіння й від нас віддалилось воно... Бо помножились наші переступи перед Тобою, і свідкують на нас гріхи наші, бо з нами переступи наші, а наші провини ми знаємо їх!» (Ісаї 59:9-12).

Це наші злочини, і навіть Месія Ісус не може позбавити нас від них, якщо ми цього не забажаємо. Вони наші, ми їх обрали, їх створили, ми ними володіємо, ми за них відповідаємо.

Тому про Спасителя і сказано «... і прийде Викупитель Сіонові й тим, хто вернувся із прогріху в Якові» (Ісаї 59:20).

Ми не можемо простити собі, не можемо спокутувати за себе. Це може лише Божа благодать.

Але ми можемо відвернутися від прогріхів і прийняти Господа. І це відкриє двері для Його милості, спасіння і відновлення.

Наше нечестя, наші беззаконня і злочини, так само, як і наша розплата за них – не покарання від Бога, але природний результат нашого особистого вибору.

Що ми тепер будемо з усім цим робити? Відвернемося від гріхів чи померемо в нечесті? Тут – міра нашої відповідальності. Викупитель готовий спасти тих, хто вирішить відвернутися від гріха, беззаконня і нечестя.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

БЛИЗЬКІСТЬ ІЗ БОГОМ

Близькість із Богом доступна всім. Настільки ж доступна, як і Божі обітници. Бог запрошує кожного насолоджуватися близьким спілкуванням з Ним, і це піддає вашу віру випробуванням сильніше, ніж будь-що інше.

Близькі друзі знають нас на глибинному рівні. Якщо відбувається щось, що порушує близькість з друзями, ми відчуваємо, що вони віддаляються від нас.

Звичайно, мова не про просторові виміри, а про відносини. Ми всі знаємо, як це: сидіти поруч з людиною, яка, за нашими відчуттями, далека від нас, і водночас ми почуваємося близько з людиною, яка від нас за тисячі кілометрів.

Що змушує нас відчувати близькість до іншого? Хоча в близькості багато компонентів і кожні наші близькі стосунки побудовані з різними рецептами, об'єднує їх одне – це довіра. Ми не можемо бути близькими з людиною, якій не довіряємо.

Довіра лежить у серці близькості. Чим більше ми довіряємо комусь, тим більше ми дозволяємо наближатися до нас.

Близькість – це не знання

Ці принципи діють у наших відносинах з Богом так само, як і в наших відносинах з іншими людьми. Наше переживання близькості до Бога або віддаленості від Бога не характеризується відстанню. Писання показує, що Бог близький до тих, хто довіряє Йому. Чим більше ми довіряємо Богу, тим ближче пізнаємо Його. Віддаленість від Бога часто пов'язана з порушенням довіри через гріх або розчарування.

Ми хочемо мати близькі стосунки з Богом. Разом з автором псалма ми говоримо: «...близькість Бога для мене добро!» (Псалом 72:28). І хочемо практикувати пораду апостола Якова, щоб отримати обітницю, яка слідує за цією порадою: «Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас» (Якова 4:8).

Поширена помилка – думати, що близькість до Бога може бути досягнута завдяки накопиченню знань. Звичайно ж, щоб знати Бога близько, ми повинні знати важливі речі про Бога. Ісус сказав: «І пізнаєте правду,

і правда вас вільними зробить» (Івана 8:32), і зазначив, що багато людей поклоняються тому, чого не знають (Івана 4:22).

Але ніколи в історії християнської Церкви не була доступною така кількість теологічного знання, як сьогодні. Ми завалені перекладами Біблії, хорошими книгами, глибокими статтями, записами проповідей, інтерв'ю, художніми та документальними фільмами, музикою тощо. Але ми не бачимо «Енохів» – святих, що ходять в глибинній близькості з Богом, як ходив колись цей старозаповітний святий (Буття 5:24; Євреїв 11:5). Чому? Тому що знання не є синонімом довіри. Саме тому Ісус сказав колись релігійним лідерам, що володіли енциклопедичним знанням Писання: «Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене! Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя» (Івана 5:39-40).

Біблійне знання набагато краще за золото, коли воно живить нашу довіру до Бога і нашу близькість з Богом (Псалом 18:11). Але коли біблійне знання замінює нашу надію на Бога, воно живить лише нашу гордість (1 Коринтян 8:1).

Близькість – це не емоції

Ще одна поширена помилка – спроба досягти близькості з Богом через суб'єктивні емоційні переживання. Мовляв, якщо ми створимо правильну атмосферу, Бог «прийде».

Дехто прагне досягти цього в атмосфері піднесеного поклоніння. Дехто ганяється за пробудженням, думаючи, що близькість до Божої сили в результаті приведе до близькості з Богом.

Якщо ми по-справжньому покладаємося на Бога, усе це може надихати нашу близькість з Богом. Але жодна з цих атмосфер сама по собі не має сили, щоб наблизити нас до Бога.

Вечера при свічках і з романтичною музикою може надихнути на

приємний момент близькості в стосунках між чоловіком і дружиною, але лише настільки, наскільки ця атмосфера надихає і поглиблює їх взаємну довіру і любов. Якщо у відносинах між ними виникла дистанція через брак довіри, почуття самі по собі не мають сили скоротити цю дистанцію. Тільки відновлення довіри зробить це.

Як наблизитися до Бога

Секрет наближення до Бога ясно відкритий в Біблії: ми наближаємося до Бога через віру в Христа, Який дає нам доступ до Нього (Євреїв 4:14-16; 7:25; Филип'ян 3:9), і надіємося на всі Його «великі обітници» для нас у Христі (2 Петра 1:4; 2 Коринтян 1:20).

Бога вражає наша віра, а не наші подвиги. Там, де бракує віри, Його не задовольнить наше знання або наші емоційні заходи.

«Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євреїв 11:6).

Коли Бог бачить когось, чиє серце повністю покладається на Його обітници і живе ними, Бог приходиться, щоб сильно підтримати такого святого (2 Хронік 16:9), і виявляє Себе йому: «Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і обявлюсь йому Сам» (Івана 14:21).

Бог бажає близькості з вами. Христос страждав на хресті, щоб зробити це можливим. Усе, чого Він очікує, – це щоб ми вірили в Нього (Івана 14:1), щоб довіряли Йому всім своїм серцем (Приповіді 3:5).

Близькість з Богом часто відчувається в тих ситуаціях, де ми повинні довіряти Йому найсильніше. Небеса на землі – це радість невимовна, це мир, вищий над усяке людське розуміння, а вони приходять від повної довіри Богу (Филип'ян 4:6-7).

Джон БЛУМ.

ЗА ЩО ДЯКУЮТЬ УКРАЇНЦІ В 2020 РОЦІ: РЕЗУЛЬТАТИ ОПИТУВАННЯ У СОЦМЕРЕЖАХ

Поклик Медіа провів опитування на своїх сторінках у соцмережах, запитуючи, за що і кому дякують українці у 2020 році.

Вопитуванні взяли участь близько 500 дописувачів фейсбуку – як чоловіки, так і жінки. Майже 90% респондентів насамперед дякували Богу, решта – людям.

Подяки стосувалися всіх сфер життя. Третина дописувачів дякували за духовні та фізичні милости: прощення гріхів, духовне життя, спасіння, за «хліб і до хліба», за здоров'я тощо

Велика частина подяк стосувалася рідних та близьких людей – майже половина написали, що вдячні Богу за свої родини, за дітей або ж особисто своїм чоловікам, друзинам за турботу та підтримку.

Були й подяки небайдужим людям: лікарям, військовим, знайомим, що не покинули в біду. Дехто залишив під дописом свідчення про своє життя.

Наприклад, Наталя Мелечин написала: «Я вдячна Богу за дароване мені життя. Вдячна лікарям, вдячна чоловіку за те, що не покинув мене прикутою до ліжка. Вдячна синам, дячна братам і їхнім сім'ям. Цей рік

для мене і моїх рідних був дуже важким, але завдяки цьому ми стали ще сильнішими і згуртованішими. Дякую всім родичам».

Неля Свиридюк дякувала Богу за збережене життя та свідчила про відносно легкий перебіг хвороби COVID-19: «Подяка Господу за те, що повернув батькові здоров'я після інсульта; що зберіг життя і здоров'я моєї дочці, в авто котрої влетів таксист; що я стала свекрухою, що відносно легко ми перенесли COVID; що маємо де заробити на шматок хліба».

Люди дякують і за збережене життя після важкого перебігу хвороби. Олена Тимченко зазначила: «Я вижила після COVID тільки дякуючи молитвам рідні».

Оксана Щаслива написала про чудове спасіння від аварії: «Дякую Богу, що Він спас, і ми з донечкою не потрапили в аварію. Дякую Богу за милість, доброту, вірність».

У своїй подяці один респондент назвав конкретні імена людей, лікарів: «Моя родина дякує всім небайдужим, хто допоміг зібрати кошти на операцію – моїм учням, особисто Юрію Гусеву, лікарям МСЧ ім. Лучанського в м. Херсоні та кардіохірургам Макієнку Костянтиніві Борисовичу й Фісуну Дмитрові Юрійовичу. Низький

уклін усім за чуйність, а лікарям – за професіоналізм та безкорисливість».

Віта Шевченко дякувала Богові і своєму синові: «Перший невидимо оберігав від усього зла, другий давав наснаги й стимул не опустити руки».

Частина респондентів визнала, що 2020 рік – досить складний, але й серед труднощів завжди знайдеться місце для подяки.

Маргарита Балабух подякувала за можливість бути частіше вдома, працювати дистанційно і більше часу проводити з рідними.

Аліна Кушнір дякувала Богу, «Який навчив правильно розставити пріоритети, показав справжні цінності, і працював над ставленням до стресу».

Татьяна Мистивська визнала, що існує багато причин, за які ми можемо бути вдячні, тому «не такий й вже поганим 2020 рік».

До цікавого висновку дійшла Галина Токарева: «Дякую Богу за все, що маю, а найбільше – за те, чого не маю, бо це могло б бути не на добро».

Українці – вдячна нація і навіть перед очима труднощів готова дякувати Богу і людям, радіти маленьким речам у житті.

А за що і кому вдячні сьогодні ви?

«Світгляд».

МАРІЯ – ВЗІРЕЦЬ ПОКОРИ БОГОВІ

Покоління за поколінням молоді дівчата в Ізраїлі мріяли про народження обіцяного через пророків Месії. І їхні серця завмирили від солодкого очікування – а раптом тією щасливою, благословенною матір'ю випаде бути саме їй. Минали роки. Ізраїль знемагав під гнітом римських завойовників. Де ж той Месія, який визволить їх з-під влади поган і відновить царство для Ізраїлю?

першою в черзі дивовижних подій у житті Марії. Коли Марія віддала свою тітку Єлизавету, та, сповнена Духом Божим, назвала Марію блаженною через те, що вона «повірила, бо збудеться проречене їй від Господа» (Луки 1:45).

Блаженними, тобто щасливими і благословенними, можемо бути й ми – за умови, що з вірою прийматимемо все, що говорить нам Господь – чи через Слово, чи якимсь іншим способом, яким Він діє.

Сама Марія під нахненням Духа Святого зрозуміла, чому Бог зупинив Свій вибір на ній: «Величає душа моя Господа, і радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм, що зглянувся Він на покору Своєї раби» (Луки 1:46-48).

Слухати і – зберігати в серці

Минав час. Коли народилося Дитя, Марія знову стає свідком дивовижних речей. І як вона реагує? «А Марія оці всі слова зберігала, розважаючи у серці своїм» (Луки 2:19). Вона не поспішала розповідати направо і наліво про своє відкриття від Бога, не вихвалялася частю, яка випала їй. Навпаки, вона мовчала, зберігаючи в серці все, що бачила й чула, і розмірковуючи над цим. І це добрий урок для всіх, хто схильний до надмірної балакучості.

Але якщо все, що вона бачила й чула досі, могло викликати радісне здивування, то слова, які Марія почула в храмі, коли удвох з Йосипом принесли туди Немовля, збентежили: «Ось призначений Цей багатьом на падіння й устави в Ізраїлі і на знак сперечання – і меч душу прошиє самій же тобі, щоб відкрилися думки серця багатьох» (Луки 2:34-35).

Ці слова Марія, можливо, згадувала не раз – і коли 12-річний Ісус на свято Пасхи загубився в Єрусалимі, а потім з'ясувалося, що Він залишився в храмі і спілкувався з учителями народу. І коли Він вчинив перше чудо на весіллі в Кані Галілейській.

Заповідь Марії

Марія не сумнівалася в тому, що Ісус – це справді Месія. Саме тому вона не запротестувала на дивне, на перший погляд, звертання Ісуса: «Що тобі, жоно, до Мене?» (Івана 2:4). І знову ми бачимо вияв беззастережної покори Богіві.

Більше того, Марія залишає для всіх наступних поколінь християн настанову, яку хтось дуже влучно назвав «заповіддю Марії». Вона звучить так: «Зробіть усе те, що Він вам скаже» (Івана 2:5).

Можна припустити, що протягом життя, чуючи про просто неімовірні речі, які чинив Ісус, Марія не раз мусила боротися якщо не з сумнівами, то з запитаннями, на які не одразу знаходилися відповіді. Тому одного разу, коли Він промовляв до народу, вона прийшла разом з іншими своїми синами, щоб поговорити з Ним.

Про це читаємо: «Коли Він іще промовляв до народу, аж ось мати й брати Його осторонь стали, бажаючи з Ним говорити. І сказав хтось Йому: Ото мати Твоя й Твої браття стоять онде осторонь, і говорити з Тобою бажають. А Він відповів тому, хто Йому говорив, і сказав: Хто мати Моя? І хто браття Мої? І, показавши рукою Своєю на учнів Своїх, Він промовив: Ото Моя мати та браття Мої! Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати!» (Матвія 12:46-50).

Марія покірно засвоїла і цей урок: Його рідні – ті, хто чинить волю Небесного Отця. Вони для Ісуса «брат, і сестра, і мати» (Матвія 12:50). А Бог цінить покору, тому що Його Син так само був покірним – аж до смерті, і то смерті хресної. Він гордим протривав, а смиренним дає благодать (див. Якова 4:6).

Згідно з історичними даними, до самої смерті Марія жила в Єфесі і належала до громади, пресвітером якої був апостол Іван. Саме йому Ісус довірив опікуватися Своєю земною матір'ю. Цей факт може викликати здивування – чому йому, а не Своїм земним братам. Але, безперечно, Бог знав, що ті незабаром загинуть мученицькою смертю за Його Ім'я, лише Іван доживе до глибокої старості.

Як би там не було, ця дивовижна жінка залишила нам взірець покори Богіві. І найкращий спосіб вшанувати її – жити згідно з цим взірцем.

Можливо, так думала і Марія, скромна дівчина з галілейського міста Назарета, заручена з чоловіком на ім'я Йосип, що походив, як написано, з дому Давидового. Настільки скромна, що, мабуть, і в найпотаємніших мріях не бачила себе тою обіцяною через Ісаю дівкою.

Вона, швидше всього, й не здогадувалася, що володіє рисою, яка дуже до вподоби Богіві і яку Він не знайшов в жодній іншій дівчині в Ізраїлі. Ця риса – покора, смирення – була визначальною в характері Марії і справила вплив на все її подальше життя.

Саме смиреннню, звичкою «не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно» (Рим. 12:3) пояснюється реакція Марії на несподівану появу ангела Гавриіла і на ще більш несподівану його заяву про те, що вона «благословенна між жонами», бо знайшла в Бога благодать.

За словом Бога – найкращий план

Заява ангела справді була більш ніж дивовижною: «І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породити, і даси Йому Ім'я Ісус. Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий, і Господь Бог дасть Йому престола Його батька Давида. І пові царюватиме Він у дворі Якова, і царюванню Його не буде кінця» (Луки 1:31-33). Тому зрозуміло, що Марія здивувалася: «Як же станеться це, коли мужа не знаю?» (1:34).

Але в її здивуванні не було недовіри чи скептицизму, на відміну від здивування Захарія на звістку, передану через цього ж ангела, про те, що в нього народиться син. Хоча, міркуючи по-людськи, легше повірити в народження

дитини у звичайного подружжя, хай і старшого віку (а ще коли згадати, що Захарій був священником і добре знав історію з Авраамом і Сарою), аніж у невинної неодруженої дівчини.

Отож Марія дивується – як вона, незаміжня, може народити. І ангел пояснює, що «для Бога нема неможливої жодної речі» (Луки 1:37).

Марія не вагається, не сумнівається і більше не роздумує. Її відповідь на звістку про Божий план для її життя вже більше двох тисяч років служить взірцем для всіх християн: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!» (Луки 1:38).

Покора – основа служіння Богіві

Покора як риса характеру, за якою Бог вибрав Марію стати матір'ю Ісуса Христа, і до сьогодні залишається визначальною для всіх, хто хоче служити Богіві. Однак далеко не всі нині розуміють, що це таке – покора.

У тлумачному словнику це поняття пояснюють так: «Покора – це беззаперечна готовність виконувати чужі накази, розпорядження, вимоги, шаноблива підлеглість, поступливість, слухняність». Марія знала, що таке покора – вона з беззаперечною готовністю сприйняла Божу звістку.

Цієї беззаперечної готовності жити згідно зі Святим Писанням сьогодні бракує багатьом із тих, хто називає себе християнином.

Звістка, передана через ангела Гавриіла, стала

ЛЕЙТМОТИВ ВАШОГО ЖИТТЯ

Коли перша людина ступила на місяць – це було новою №1 у всіх ЗМІ. Здавалося, весь світ зупинився, щоб споглядати, як Ніл Армстронг робив цей «маленький крок для людини і величезний стрибок для людства». Але ця новина – ніщо порівняно зі звісткою про те, що Бог висадився на землю.

Ісус Христос – Бог, а Його день народження – це день, коли Він прийшов на землю.

Життя Ісуса не почалося в хліві, Він був ще до створення світу. Святе Письмо нам відкриває, що Ісус – образ невидимого Бога, що Він був з початку і саме Він – Творець усього на землі і на небі (див. Колосян 1:15-16).

Людині було б важко налагодити спілкування з кимось не дуже зрозумілим, але Ісус Христос прийшов до нас у тілі людини. Біблія говорить, що той, хто бачив Ісуса, бачив Бога (Івана 1).

Ісус Христос був справжньою людиною, з плоті і крові, з кісток і м'язів, шкіри і волосся. Він був реальною людиною, а не міфом, не казкою, не красивою історією. Біблія говорить, що Ісус «умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина» (Філіп'ян 2:7).

Чому Ісус прийшов як людина? Подумайте ось про що: якби Богіві потрібно було налагодити спілкування з собаками, то Він прийшов би в тілі собаки. Якби з птахами – Він став би

птахом. Але Бог бажав спілкуватися з людьми, тому Він став людиною.

Він був народжений, як ми. Він відмовився від усього, що мав, щоб прийти в цей світ, як приходять мільярди інших дітей. І все ж історія всього людства була закладена в тілі цього Немовляти. Його прихід у цей світ не супроводжувався фанфарами, щоб весь світ міг споглядати прихід Бога. Він народився посеред ночі у Віфлеємському хліві. Ісус, втілений у людину, прийшов на землю, як і всі ми (Луки 2:5-7).

Ісус зростав і розвивався, переживаючи «сплески росту» (Луки 2:52). Уявляете, як це було б – ходити до школи з Ісусом? Ви б розуміли, що Він чимось відрізняється від інших, але чи могли б ви зрозуміти, що Він – Бог? Він цим не хизувався і про це особливо не говорив. Він був людиною і зростав, як і всі ми. Виглядав Він як ще один єврей з Палестини. Працював теслею, як працюють всі люди. І в цьому реальність Різдва.

Біблія говорить, що Ісус був спокушуваний, як і всі ми. Єдине – Він не віддався гріху в цих спокусах (Євреїв 4:14-16). Ісусу доводилося боротися з тими ж почуттями, що й усім нам, із тими ж спокусами і бажаннями. І Він жодного разу їм не піддався.

Це дуже важливо, бо ми знаємо, що Ісус розуміє наші почуття і бажання, наші спокуси і боротьбу.

Він страждав, як страждаємо ми. Відчував біль і розчарування. Він сумував, плакав, Він був людиною. Він втомлювався, і Йому іноді було самотньо. У Гетсиманському саду Ісус каже: «Обгорнена сумом смертельною душою Мого!» (Матвія 26:38). Ісус знав, що таке біль і стрес.

Ісус став таким, як ми, щоб ми могли стати такими, як Він.

Ісус прийшов, щоб померти

Ісус не залишився в яслах. Він зійшов на хрест і добровільно віддав Своє життя за нас. Біблія каже: «Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...» (Філіп'ян 2:8). Ніхто не змусив Його йти туди проти Його волі. Чому Він дозволив розіграти Себе на хресті? Біблія говорить про дві причини.

1. Виявити Богу любов. «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Римлян 5:8).

Він був ведений любов'ю. Якщо виникають питання з приводу того, наскільки Бог нас любить, – подивіться на хрест.

Ісус сказав: «Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Івана 15:13). Біблія говорить, що Ісус віддав Своє життя за нас ще до того, як ми дізналися про Нього.

2. Заплатити за наш гріх. Той, хто порушив закон, має бути покараний. Коли порушені людські закони, покарання, відповідно, людські. За порушенням Божих законів слідує Божі покарання.

«Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Римлян 6:23).

І це: «Він тілом Своім Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили; Його ранами ви здоровилися» (1 Петра 2:24).

Те, що Бог зробив 2000 років тому, може змінити ваше життя сьогодні, просто вже. Ви можете отримати прощення за все, що ви робили до цього моменту, і все, що ви ще можете зробити. І в цьому причина Різдва.

Ангели звістили: «Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Луки 2:11). Ісус прийшов стати Спасителем світу. Якби вам не потрібен був Спаситель, Бог би не витрачав сил, щоб послати Його. Сам факт того, що Христос зійшов на землю, відмовився від слави на небесах, став людиною, народився беззахисним Немовлям, подорослішав, стикаючись з тими ж випробуваннями і спокусами, що і ми, потім був розп'ятий на хресті і воскрес – означає, що нам справді потрібне те, що Він нам пропонує. Інакше навіщо Йому було так заморочуватися?

Спасіння через Ісуса дає свободу – свободу від провини, тривоги, страхів, безцільного життя. Ви можете бути впевнені у свободі, знаючи, що Ісус дав вам вічне життя.

Тому хрест Христов – це не завершення життя Немовляти Ісуса. Він живий, Його місія – привести вас додому, до Батька.

І в цьому причина Різдва.

Результат Різдва: Ісус – Господь

Біблія говорить, що оскільки Ісус був готовий ходити в смиренні, «тому й Бог повизначив Його та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям клонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!»

(Філіп'ян 2:9-11).

Але Бог знав, що Ісус зможе виконати Свою місію, бо коли Ісус народився, ангели сповістили: «Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Луки 2:11).

Що означає бути християнином, бути віруючим, бути спасеним? Це означає сказати: «Ісус – мій Господь. Я визнаю, що Він – Бог. Я вірю, що все в Його руках, і я віддаю все себе, все, що у мене є, Йому».

Ісус – не просто людина або пророк. Він – Бог мого життя, і я буду робити те, що Він мені скаже.

Я вірю, що в Ісуса все під контролем. Навіть у час невизначеності Ісус – Господь, і в Нього все під контролем. Я можу не розуміти, що відбувається, але Ісус – Господь, і все, що відбувається, – в Його руках. Ніщо не вислизає з Його поля зору і уваги, бо Він – Господь. Я не знаю, що буде в новому році, але я знаю, у Чиїх руках моє майбутнє.

Я віддаю все своє життя Ісусу. У Нього право визначати, що правильно для мене, і спрямовувати моє життя. І я буду намагатися жити за Його задумом.

І це результат Різдва: Ісус – Господь. Протягом століть ці слова були тестом на віру. Настав час і нам цей тест пройти.

Біблія каже: «Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Римлян 10:9).

Іноді може здаватися, що зло перемагає. Але Ісус – Господь. Може здаватися, що всі обставини проти вас, але Ісус – Господь. Говоріть це, коли ви втомилися, коли турбується, коли боїтеся, коли вам самотньо. Коли вас спіткала втрата, коли вам здається, що ви вже не можете йти далі.

Говоріть це кожного дня, і нехай це стане лейтмотивом вашого життя: «Ісус – Господь!».

Рік ВОРПЕН.

«СТАТИСТИКА НЕ ПОКАЗУЄ РІВЕНЬ ДУХОВНОСТІ, АЛЕ МАЄ СПОНУКУВАТИ ДО АКТИВНОЇ ПРАЦІ»

Соціологічне дослідження за 20 років на тему релігійного самовизначення громадян України презентували 25 листопада під час Круглого столу «Релігія і влада в Україні: проблеми взаємовідносин». Про це йдеться на сайті УЦХВЕ.

Мета дослідження, яке щорічно проводить Центр Разумкова спільно з представництвом Фонду Конрада Аденауера в Україні, – визначити рівень і характер релігійності українського суспільства та взаємодію Церков і суспільства.

Цього року соціопитування проводилося з 1 по 8 жовтня в усіх регіонах України, окрім тимчасово окупованих регіонів. У ньому взяли участь 2 020 респондентів віком від 18 років (теоретична похибка вибірки – до 2,3%).

Згідно з оприлюдненими даними, порівняно з 2000 р. число громадян України, які визнають себе віруючими, зросло з 58 до 70% (2014 р. цей показник був максимальним – 76%).

Щодо конфесійних прихильностей, то, як повідомили експерти, від початку моніторингу не відбулося особливих змін: більшість опитаних ідентифікують себе з православ'ям (у 2020 р. – 62%); значне число послідовників греко-католицизму (10%), а також «просто християн» (9%). Інші конфесії та релігійні напрями (римо-католицизм, протестантизм, іслам, юдаїзм та ін.) представлені набагато меншим числом прихильників.

Учасники Круглого столу

– представники Церков, науковці та можновладці – цього року мали спілкування в онлайн-режимі і активно коментували результати опитування. Єпископ РКЦ Віталій Кривицький запропонував соціологам включити до анкет запитання «Як часто люди бачать священника у своїй парафії?».

Протоіерей УГКЦ Олександр Петрів зауважив, що дані дослідження, їх осмислення дуже важливі для Церкви. Старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко зробив акцент не стільки на кількісних, як на якісних характеристиках предмета дослідження: «Сумно чути статистику про падіння авторитету церковних діячів. Шкода, що людей відштовхують від віри грошоловство і матеріалізм священнослужителів. Людей не обдуриш, їх можна затиснути, можна загнати, але люди дуже хочуть бачити правду, особливо в нас, служителях. Ми маємо бути сіллю для цього світу».

За його словами, на жаль, статистика не показує рівня самої духовності, морального імунітету або градусу духовності. Відтак, враховуючи найбільший відсоток православних та греко-католиків в Україні, найбільшу

відповідальність за моральний стан суспільства несуть саме ці Церкви.

«Я молюся, щоб зріс моральний авторитет Церков. Бо їм довіряє великий відсоток, а це люди, які будують нашу країну», – підкреслив Михайло Паночко.

Служитель згадав про значення міжконфесійної єдності, особливо перед лицем тих багатьох викликів, перед якими опинилася наша країна. Також запропонував організаторам Круглого столу зробити аналітику: до якої Церкви належать українські чиновники, урядовці та судді. Ще він зазначив, що до майбутніх соціопитувань було б добре додати запитання: «Як часто християни читають Біблію – наш основний документ?».

«Ми любимо Україну, молимося за неї. Тому я звертаюся до ієрархів Церков: будьмо ближчими один до одного, шукаймо те, що буде Україну, що підніме наш народ. Нам треба думати про це, а не про посади чи про нашу кількість. Авторитет не купується за гроші, він здобувається тяжкою працею, жертвою, посвяченням та любов'ю до людей», – резюмував старший єпископ Михайло Паночко.

ХРИСТІЯНИН - ЦЕ...

Тлумачний словник так відповідає на це питання: «Християнин – це особа, яка вірить в Ісуса Христа або в релігію, основу на вченні Ісуса». Це непогане тлумачення, але воно, як і багато інших світських визначень, не передає справжнього біблійного значення цього слова.

У Новому Заповіті слово «християнин» згадується тричі (Дії 11:26; 26:28; 1 Петра 4:16). Послідовники Ісуса Христа були вперше названі християнами в Антіохії (Дії 11:26), тому що своєю поведінкою, діяльністю і мовою вони нагадували Христа. І спочатку язичники використовували це слово як глузливе прізвисько. Воно буквально означало: «Ті, що належать групі Христа», або «прихильники/послідовники Христа».

На жаль, з часом слово «християнин» певною мірою втратило своє головне значення і почало застосовуватися до релігійних або високоморальних людей, але зовсім не справжніх, відроджених послідовників Ісуса Христа.

Багато людей, які насправді не вірять в Ісуса Христа, вважають себе християнами лише через те, що час від часу відвідують церкву або живуть у «християнській» нації.

Проте ходіння до церкви, допомога бідним людям або моральний

спосіб життя ще не роблять християнами. Один проповідник сказав про це так: «Відвідування церкви не робить людину християнином, так само, як відвідування гаража не робить її автомобілем». Членство в церкві, регулярні відвідини зібрань, пожертви не можуть зробити нас християнами.

Біблія навчає, що неможливо досягти Божої милости лише за допомогою добрих діл. У Посланні до Тита 3:5 написано: «Він нас спас не з діл праведності, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим».

Отже, християнин – це той, кого відродив Бог (Івана 3:3, 7; 1 Петра 1:23) і хто повірив в Ісуса Христа.

В Ефесян 2:8 читаємо: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий...»

Справжні християни – ті, хто покався у своїх гріхах і повірив в Ісуса Христа. Їхня віра – це не слідування релігії чи моральному кодексу, не дотримання списку дозволених і заборонених учинків.

Справжній християнин вірить в Ісуса Христа і в той факт, що Ісус помер на хресті за наші гріхи, а через три дні воскрес, аби здобути перемогу над смертю і дати вічне життя всім, хто повірив у Нього.

В Івана 1:12 написано: «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його».

А ознака справжнього християнства – любов до ближніх і послух Божому Слову (1 Івана 2:4, 10).

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО СУТЬ

«Христос народився!» – ось уже більш як 2000 років вітаються християни усього світу у дні Різдвяних свят. Коли на світ народився Божий Син Ісус Христос, ангел Божий з'явився пастухам, які нічної пори вартували отару свою. «... І слава Господня осяяла їх. І вони перестрашились страхом великим... Та ангел промовив до них: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, який є Христос Господь» (Луки 2:9-11).

Писання відкриває нам, що з часів Мойсея ізраїльський народ чекав на прихід Месії, який мав визволити Ізраїля від їхніх ворогів. Та коли настав час для виконання цього Божого пророцтва, народ не зумів розпізнати свого Спасителя.

У цей час на небі засяяла незвична зоря, що привернула увагу мудреців зі Сходу. Слідуючи за зіркою, вони прийшли в околиці Єрусалиму. Мудреці зайшли в місто і пішли до царя Ірода

та розповіли, що привело їх до міста. «І як зачув це цар Ірод, занепокоївся, і з ним увесь Єрусалим» (Матвія 2:3).

Дослідивши книги пророків, Ірод дізнався, що Месія повинен був народитися у Вифлеємі, і приймає рішення вбити в місті усіх дітей віком до двох років.

Народження Христа повинен було принести велику радість для всіх людей, адже в такий спосіб Бог-Отець проявив до людства велику милість.

Саме Ісус мав стати для кожної людини шансом на визволення від рабства гріха. Однак ми читаємо, що люди зненавиділи прихід Месії, бо були грішні і мирилися з гріхом, не бажаючи перемін у своєму житті.

Що ж ми бачимо сьогодні? Християнство поширене по всій землі, і майже половина людства на планеті вважає себе християнами. При цьому лише невеличка частина їх по-справжньому розуміє суть свята Різдва. Більшість так званих християн навіть не згадують про Ісуса в цей час. Заклопотані різноманітними справами, життєвими клопотами, турботами про власний дім чи сім'ю, люди готують святкові страви, зустрічаються з рідними, дивляться різдвяні фільми, не задумуючись, що вони нагадують євреїв, які пропустили прихід Месії.

Важливо зрозуміти, що Ісус Христос прийшов на землю в тілі на шкільні вікві, щоб дарувати нам останній шанс для направи свого духовного життя. Він помер, щоб понести на Своїх плечах гріхи світу, і воскрес, щоб дарувати нам життя.

Різдво нагадає нам, що Слово, яке було в Бога і було Богом, стало тілом і перебувало між нами, щоб навчити правди про Бога, об'явити Бога-Отця, Його святий характер та безмірну любов, яка дарує вічність у Царстві Божому. Дарує тим, хто повірить!

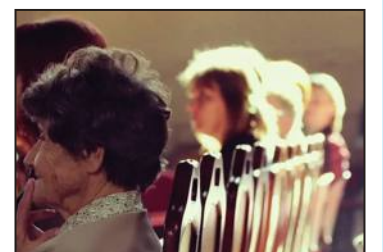
ГРІХОВНА ЗВИЧКА

Київстар відкриває нові магазини не тому, що інші їхні магазини неправильні, а для того, щоб охопити більше людей. Католики відкривають нові парафії не тому, що вважають, буцімто інші парафії неправильні, а для того, щоб охопити більшу територію. Євангелісти організовують нові громади не тому, що інші євангельські громади неправильні, а щоб досягнути більше людей для Христа.

Тому поява нових громад – це цілком нормальне і добре явище. І чим більше нових громад, тим краще. Проблема виникає тоді, коли люди хочуть створити нову церкву через те, що всі інші, на їхню думку, неправильні.

І це хвороба – хвороба правильності. За нею стоїть дух гордості та розділення. Правду кажучи, бути в такій церкві мені не дуже хочеться. Щодо мене, то я хочу бути в звичайній церкві, а не найправильнішій. Я ще можу зрозуміти, коли люди з міркувань совісті хочуть створити громаду іншого віровизнання, зберігаючи пошану до існуючих християнських конфесій. Чи коли роблять це з мотивів місіонерського запалу або з намірів контекстуалізації, щоб бути ближчими до людей в культурному вимірі.

Проте коли це виливається в претензію на найвищу правильність і чистоту – мені це відгонить фарисейством. Даруйте за прямоту. Тому що церква, зосереджена на собі, – це самозакохана, нарцистична церква.

Згідно з дотепним висловлюванням папи Франциска, «у церкві є одна хиба, гріхозна звичка: вона занадто дивиться на саму себе і думає, ніби вона сяє власним світлом».

Міроslав Вольф передав цю проблему схожими словами: «Церква самопроголошених святих немично вироджується в зібрання самовдоволених лицемірів».

Натомість здорова церква – це церква, зосереджена на Божому Царстві, а не на собі. Здорова церква скромної думки про себе. Тим часом як хвора церква – це церква людей, зацікнених на своєму власному пупкові.

Себаст'ян ТЕГЗА.

ХРИСТІЯНИН ДЕНЗЕЛ ВАШИНГТОН ОЧОЛИВ РЕЙТИНГ НАЙКРАЩИХ АКТОРІВ ХХІ СТОЛІТТЯ

Журналісти американської газети The New York Times склали рейтинг найкращих акторів і актрис ХХІ століття. Найкращим актором ХХІ століття визнаний Дензел Вашингтон. Про це повідомляє invictory.com.

Уродженець Маунт-Вернона дійсно може похвалитися своїми досягненнями в поточному столітті. У 2002 році він виграв свою другу

премію «Оскар» за роль в драмі «Тренувальний день». Відтоді Дензел заробив ще три акторські та одну продюсерську номінації на головну світову кінонагороду.

Вашингтон – християнин-практик. Він читає щодня Біблію і є членом п'ятдесятницької церкви Church of God in Christ.

Він розповідає, що розглядав можливість стати проповідником. Ще в 1999 році він сказав: «Частина мене все ще говорить: «Може,

Дензеле, ти повинен проповідувати?...» Я мав можливість грати великих людей, а через їх слова – проповідувати».

У 1995 році він пожертвував 2,5 мільйона доларів на будівництво Церкви Бога у Христі в Лос-Анджелесі. В інтерв'ю журналу GQ актор розповів про свій прихід до Христа і закликав читачів журналу «починати свій кожен день з молитви».

НЕ ПРОСТО СЛІПА ВІРА

Ми не можемо цілковито пересвідчитися, чи існує Бог і який Він, якщо лише Він Сам не виявить Себе.

І Бог зробив це. Трохи більше ніж дві тисячі років тому Він прийшов на землю в образі земного Немовляти з одною ціллю: вирости і померти, щоб прийняти кару за тих, хто визнає Його, врятувавши від вічного покарання за гріх, а потім воскреснути і відкрити для спасення небесні брами. Різдво Ісуса Христа – це надія для всіх, хто шукає сенсу життя. Бо цей сенс існує.

Ісус Сам говорив, що Він – Бог. Він часто звертався до Бога як до Отця. «Тому то юдеї намагалися вбити Його, що не тільки суботу порушував Він, але й Бога Отцем Своїм звав, тим роблячись Богові рівним» (Івана 5:18).

Одного разу Він навіть заявив: «Я й Отець – Ми одне!» (Івана 10:30). Юдеї ж відразу захотіли побити Його камінням. Тоді Ісус запитав, за котрий із добрих вчинків вони хочуть Його побити. «Юдеї Йому відказали: Не за добрий учинок хочемо Тебе вкаменувати, а за богозневагу, бо Ти, будучи людиною, за Бога Себе видаєш» (10:33).

Коли розслабленого спустили на ношах через дах, щоб Ісус його зцілював, то Ісус сказав: «Відпускаються, сину, гріхи тобі. Там же сиділи дехто з книжників, і в серцях своїх думали: Чого Він говорить отак? Зневажає Він Бога... Хто може прощати гріхи, окрім Бога Самого?» (Марка 2:5-7).

Коли Ісус був за крок до смерті, первосвященник спитав Його прямо: «Чи Христос Ти, Син Благословенного?». «А Ісус відказав: Я! І побачите ви Сина Людського, що сидітиме по правиці сили Божої, і на марах небесних приходитиме!» Роздер тоді первосвященник одяг свою та й сказав: На що нам ще свідки потрібні? Ви чули що богозневагу» (Марка 14:61-64). Стосунки Ісуса з Богом були настільки близькими, що Він прирівнював ставлення людини до Себе як ставлення її до Бога. Знати Його – це знати Бога. Бачити Його – це бачити Бога. Вірити в Нього – це вірити в Бога. Приймати Його – це приймати Бога. Ненавидіти Його – це ненавидіти Бога. І шанувати Його – це шанувати Бога.

Лише чотири варіанти

Тому в нас залишається лише чотири варіанти: Він був або неправдомовцем, або психічно хворим, або міфом, або Правдою.

Можливо, Ісус обманював, коли говорив, що Він – Бог. Можливо, Він знав, що не є Богом, але в такий спосіб хотів здобути собі популярність. Дуже мало людей схиляються до цієї версії. Навіть ті, хто не вірить в Його божественність, погоджуються, що Він був великим духовним лідером.

Однак уже тут є протиріччя. Як

може хтось бути брехуном і великим духовним лідером одночасно?

Ще один варіант – Ісус говорив щиро, але сам себе обманював. Але важко сказати, що Він був ненормальним чи неврівноваженим. Навпаки, Він показував велику витримку і самовладання під час стресових ситуацій.

Третій варіант – Його фанатичні послідовники самі возвеличили Його до рівня Бога. Однак чотири біографії Христа були написані ще за життя людей, які бачили Його на власні очі й особисто чули, що Він говорив. Ці Евангелії містять конкретні факти і деталі з життя Ісуса, зібрані зі слів очевидців. Ранній період написання Евангелій від Матвія, Марка, Луки та Івана є вагомим аргументом довіри, на відміну від вигаданих гностичних евангелій, які з'явилися сотні років потому.

Ісус не був ні брехуном, ні психічно хворим чи якимсь штучним продуктом історії. Він справді був Тим, Ким говорив. Він був Богом.

Докази божественності Ісуса

Говорити вміють усі. Були й інші люди, які називали себе богами. Я можу назвати себе богом, ви можете назвати себе богом, але постає запитання: чи ми можемо довести свої слова?

Але в Ісуса із Назарету є докази. Одного разу Він сказав: «То хоч ви Мені віри й не маєте, повірте ділам Моїм, щоб пізнали й повірили ви, що Отець у Мені, а Я в Отці» (Івана 10:38).

Унікальне праведне життя Ісуса підтверджує Його слова. Він навіть сказав: «Хто з вас може Мені докорити за гріх? Коли ж правду кажу, чому Мені ви не вірите?» (Івана 8:46). Ніхто не зміг відповісти Йому, навіть ті, хто хотіли викрити в Ньому якісь недоліки.

Ми читаємо, як диявол спокушував Ісуса, однак Ісус ніколи не грішив, тому й не мав за що просити пробачення у Бога, хоча велів так чинити Своїм послідовникам.

Ця відсутність гріха в Ісусовому житті унікальна. Адже що ближче людина до Бога, то більше вона усвідомлює свою недосконалість. Що ближче ти підійдеш до світла, то більше розумієш, наскільки ти брудний.

Іван, Петро і Павло, які з дитинства знали про гріховну природу людини, заявляли про безгріховність і непорочність Христа. Петро писав: «Не вчинив Він гріха, і не знайшлося в устах Його підступу», цитуючи пророка Ісаю (1 Петра 2:22, Ісаї 53:9). А Павло наголошував: «Того, Хто не видав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Ним» (2 Коринтян 5:21).

Навіть Пилат, який засудив Ісуса до страти, спитав: «Яке ж зло Він зробив?» (Марка 15:14). Вислухавши натовп, Пилат сказав: «Я невинний у крові Його! Самі ви побачите...» (Матвія 27:24). Натовп же безперестанку вимагав розп'яття Ісуса (за богохульство, за те, що вважав себе рівним Богові). Римський сотник, що був присутнім при розп'ятті Христа визнав: «Він був справді Син Божий» (Марка 15:39).

Ісус зцілював хворих. Він постійно виявляв Свою силу над недугами і немочами. Криві ходили, німі говорили, а сліпі бачили. Деякі хвороби були вродженими і не піддавалися лікуванню. Але Ісус і з ними справлявся.

Наприклад, він зцілював сліпонародженого чоловіка, що жебрав біля храму. І коли начальники допитували жебрака про те, що сталося, він їм відповів: «Одне тільки знаю, що я був сліпим, а тепер бачу» (Івана 9:25).

Ісусу підкорялися сили природи. Словами Він вгамував шторм у Галілейському морі. Ті, що були з Ним у човні, питали: «Хто ж це такий, що вітер і море слухняні Йому?» (Марка 4:41). Він перетворив воду на вино на весіллі. Нагодував п'ятитисячний натовп лише п'ятьма буханцями хліба і двома рибинами. Він воскресив із мертвих сина жакруненої вдови.

Лазар, друг Ісуса, помер і уже був чотири дні похований у гробниці. Але Ісус промовив: «Лазарю, виходи!», і той драматично воскрес із мертвих.

Вороги Ісуса не стали заперечувати це чудо, натомість змовлялися убити Його: «Якщо так позоставимо Його, то всі в Нього ввірують» (Івана 11:48).

Найбільшим же доказом божественності Ісуса є Його воскресіння з мертвих. П'ять разів за Свое життя Ісус чітко передбачив, якою смертю помре, і підтвердив, що три дні опісля Він воскресне з мертвих.

Таке пророцтво легко було перевірити. Воно або станеться, або ні. Його божественність або підтвердиться, або ні. І це матиме важливі наслідки стосовно правдивості таких Його слів: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене...» (Івана 14:6). «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя... І Я життя вічне даю їм» (Івана 8:12).

Він Сам пропонує доказ: «Людський Син буде виданий людям до рук, і вони Його вб'ють, але вб'ятий, воскресне Він третього дня» (Марка 9:31).

Якщо Христос воскрес, то ми з упевненістю можемо сказати, що Бог існує і ми можемо пізнати Його особисто. Натомість якщо Христос не воскрес, то християнство втрачає об'єктивну значимість і реальність.

Мученики, які з радістю йшли назустріч левам, і сучасні місіонери, які присвятили своє життя, щоб донести цю звістку про Бога, були просто бідними ошуканими дурнями.

Павло, один з найбільших апостолів, писав: «Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша» (1 Коринтян 15:14). Усю свою місію Павло обґрунтував на воскресінні Христа.

Докази Ісусового воскресіння

Беручи до уваги всі чуда, які здійснив Ісус, Він легко міг би unikнути смерті на хресті, однак Він обрав інший шлях.

До того, як Його мали заарештувати, Ісус сказав: «Я власне життя відаю, щоб знову прийняти його. Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його... і маю владу прийняти його знову» (Івана 10:17-18).

Під час затримання Ісуса Петро намагався захистити Його. Але Ісус сказав: «Сховай свого меча в його місце... Чи ти думаєш, що не можу тебе упросити Свого Отця, і Він дасть Мені зараз більше дванадцяти легіонів Ангелів?» (Матвія 26:52-53). Мачу таку силу на небі і на землі, Ісус свідомо обирає смерть.

Ісус помер на хресті, що століттями був звичним видом смертної кари в Римській імперії. Його звинувачували у богохульстві (за те, що називав Себе Богом), а Ісус сказав, що це – плата за наші гріхи.

Ісуса побилилоти товстим батоном з металевими шипами на кінцях. На голову глузливо почепили вінець із терну. Змусили Його іти на пагорб для розп'яття на околиці Єрусалима. Потім поклали Його на дерев'яний хрест, прибивши ноги і руки до хреста. Так Він висів, доки не помер. Щоб пересвідчитися у Його смерті, йому проколюли бік.

Тіло Ісуса зняли з хреста, замотали в полотно, просякнуте запашними оліями, і поклали в кам'яну гробниці. Потім до входу прикотили великий камінь.

Оскільки вони знали, що Ісус обіцяв воскреснути на третій день, то приставили варту римських солдат біля гробниці. А вхід запечатали державною печаткою Риму.

Через три дні гробниці була порожньою. Причому як послідовники, так і критики Ісуса погоджуються з фактом, що гробниці була порожньою, а тіло пропало.

Найпершою поширилася версія, що апостоли вкрали тіло, поки солдати спали. Та це малоімовірно. Гробницю охороняв увесь караул, а за сон на варті їх чекала смертна кара.

Пізніше апостоли (усі, крім одного) були закатовані і мученицьки убиті за проповідування про Ісусове воскресіння. Ніхто не буде вмирати за брехню. Вмерти можна лише за правду.

Можливо, влада забрала тіло? Але ж вони розп'яли Ісуса, щоб люди перестали вірити в Нього. Ця версія також не витримує критики. Якби у них було Ісусове тіло, вони могли показати його і таким простим трюком знищити християнство ще на самому початку. Той факт, що вони цього не зробили, незаперечно свідчить про те, що тіла в них не було.

Ще одна версія: жінки, убиті го-рем, заблукали в ранковій темряві і

прийшли не в ту гробницю. Але чому тоді первосвященники та інші вороги віри не пішли до справної гробниці і не розвіяли «чутко»?

Ще інша версія – так звана «теорія непритомності». Мовляв, Ісус не помер, а просто зомлів від виснаження, болю і втрати крові, а у прохолоді гробниці прийшов до тями. (Не забуваймо про факт, що його проткнули списом, аби впевнитися в Його смерті).

Але припустимо на хвилинку, що Христа справді поховали живим і лише непритомним. Чи імовірно, що Він вижив би три дні у вогкому гробу без їжі, води та догляду? Чи була би у Нього сила виплутатися з поховального полотна, відкинути камінь, перемогти римський караул і ще пройти кілька миль пішки з раною від списа? Ця версія також, надто малоімовірна.

Не просто порожня гробниця

Однак не порожня гробниця переконала послідовників Ісуса в Його божественності. Їх переконав той факт, що Ісус з'явився їм особисто у тілі, і в розмовляв з ними.

Лука, один із євангелістів, описав це так: «А по муці Своїй Він ставав перед ними живий із засвідченнями багатьма, і сорок день їм з'являвся та про Боже Царство казав».

Усі чотири євангелісти описують фізичну появу Ісуса після смерті. Одного разу, коли Ісус з'явився апостолом, з ними не було Хоми. Коли ж Хомі розповіли про це, той відмовився їм вірити. Він гордо заявив: «Коли на руках Його знаку відцвяшного я не побачу, і пальця свого не вкладу до відцвяшної рани, і своєї руки не вкладу до боку Його, не ввірую».

Тиждень потому Ісус з'явився їм знову, Хома тоді вже був з ними. Ісус сказав Хомі: «Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий! А Хома відповів і сказав Йому: «Господь мій і Бог мій!». Промовляв до нього Ісус: Тому ввірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й ввірували».

Ваш шанс

Чому Ісус повинен був усе це перетерпіти? Та тому, щоб ми могли пізнати Бога, віруючи в Нього.

Ісус пропонує нам життя, повне змісту. Він сказав: «Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали». Ось обіцянка Бога для нас: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне».

Ісус взяв наш гріх на Себе на хресті. Він обрав понести покарання за наші гріхи, щоб гріх більше не був перешкодою між нами і Богом. Він повністю заплатив за гріх, тому пропонує нам повне прощення і нові стосунки з Богом.

Ісус сказав: «Ось Я стою під дверима [твого серця] та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду» (Об'явлення 3:20). Відчиніть Йому і запросіть Ісуса у своє життя. Скажіть щиро, від усього серця:

«Ісусе, я вірую у Тебе. Дякую, що Ти помер на хресті за мої гріхи. Прости мені і прийди в моє життя. Віднині все моє життя належить Тобі. Я хочу знати Тебе і слідувати за Тобою. Амінь».

і прийняти все людство.

Через кілька десятиліть Ісус, Який вже змучений, проповідуватиме не тільки про наближення Небесного Царства, але й про те, що увійти в це Царство неможливо, якщо не прийняти його як дитя (Марка 10:15). Окрім того, Господь говорив: «Коли хто в Ім'я Моє прийме одне з дітей таких, той приймає Мене. Хто ж приймає Мене, не Мене він приймає, а Того, Хто послав Мене!» (Марка 9:37).

Ось чому вже дві тисячі років прийняти Христа – означає активно відзвитися на відчутну потребу конкретного ближнього. Запросити Бога в серце, щоб взяти участь у перемінах понівеченого гріхом світу.

Тільки це має сенс. З Різдвом вас, друзі!

Михайло ЧЕРНЯВСЬКИЙ.

ВІРУЮ

Одна з ключових ідей різдвяної історії – це проста, але водночас глибока ідея прийняття. При цьому всі позитивні герої Різдва не просто приймають Радісну Звістку, але впускають у своє життя досить конкретну потребу, беруть на себе відповідальність, захищають слабкого. Натомість всі негативні герої відмовляються приймати це й автоматично стають богопротивниками.

«Нехай буде мені по слову твоєму» (Луки 1:38), – промовляє Марія і в смиренні, сповненому віри, відкриває дорогу Різдва. Приймає Божий план, Його волю про себе, надприродне зародження нового життя,

ПРИЙНЯТИ РІЗДВО

за яке бере відповідальність, яка несе загрозу її власному майбутньому. Тільки після цих слів архангел Гавриїл зникає. Його місія виконана. Благівіщення прийнято. Не до відома, а в життя, в долю.

Засмучений, але благородний Йосип планує відпустити свою вагітну наречену без розголосу. Ангел вносить корективи: «Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній то від Духа Святого... Як прокинувся ж Йосип з сну, то зробив, як звелів йому Ангел Господній, і прийняв він дружину свою» (Матвія 1:20, 24).

Потім були ясла, тому що святе сімейство

не прийняли на нічліг. Був Єгипет, оскільки в палаці їм також на знайшлося місця. Його заїняв Ірод. А іроди не приймають немовлят, але відкидають і вбивають їх.

І все ж завжди є ті, хто приймає. Тому були мудреці, були пастухи. І була Марія, яка «всі слова зберігала, розважаючи у серці своїм» (Лк. 2:19).

У Різдві збувається стародавнє пророцтво: «Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» (Ісаї 7:14; Матвія 1:22-23). Людина приймає Бога, Якого відкинула ще в Едемі. Приймає особисто у вигляді Немовляти. Бог стає одним з нас, щоб викупити

Біллi ГРЕМ

ІСТИНА, ЯКА ЗВІЛЬНЯЄ

Що таке істина? Люди шукають її так само, як вони шукають свободу. Учені шукають істину в фізичному світі. Філософи – у житті людини. Психологи шукають істину в діях і реакції людського мозку. Незадовго до своєї смерті Ейнштейн сказав: «Я відчуваю, ніби закутий в ланцюги. Ловлю лише відблиск реальності, який тут же зникає. Звільнитися б від кайданів мого інтелектуального нікчемі, тоді б я зміг зрозуміти всесвіт, в якому живу».

Але сьогодні шукають не тільки політичну чи інтелектуальну свободу – люди бажать бути вільними від вимог моралі. Розмірковують про секс так, як раніше ніхто собі не дозволяв. Думають, що все це зробить їх щасливішими, але натомість вони стають ще нещасливішими. І руйнують не тільки свою моральність, але й свої душі.

Деякі люди хотіли б позбутися християнського впливу і релігійних символів. Вони хочуть звільнитися від цього «рабства» і закликають приборати Бога з життя народів. Але наші батьки мали іншу думку. Вони закликали до релігійної свободи, але не до свободи від релігії: «Блажен народ, у якого Богом Господь...» (Пс. 32:12).

Якщо ми відкинемо Бога, чи благословить Він наш народ? Святе Письмо вчить, що воістину вільні лише ті люди, які пізнали, що Христос – їхній Спаситель, Цар і Господь. Ісус Христос сказав: «... і пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!» (Ів. 8:32).

Що ж таке істина? Наприкінці свого життя Гаутама Будда сказав: «Я все ще шукаю істину». Але ось з'являється найбільший із людей. І проголошує: «Я є істина!» (Ів. 14:6).

Якщо приголошувати заяву! Біблія говорить,

що «Ним створено все» (Кол. 1:16) і «все Ним стоїть» (Кол. 1:17). Є щось, що з'єднує все у світі воедино, і вчені не можуть сказати, що це. Та одного разу ми зрозуміємо, що вся таємниця світобудови – у Христі. І якщо Він прибере Свою руку від нас хоча б на п'ять секунд, ми розвіємося, як порох.

Він є Істина! Уся істина! Можна, звичайно, відкинути істину і думати про цю, що ти став вільним. Можна сказати: «Я відкинув Ісуса Христа, відкинув Бога – і якість переживу це». Але незабаром ви зрозумієте, що потрапили у ще більше рабство. Ваша так звана свобода – тепер ваш новий тягар. Коли Христос сказав Своім учням: «Я є істина» (Ів. 14:6), Він або сказав правду, або брехав і був богохульником чи психічно хворим. Чому ж вірити?

Вибирати вам. Ви повинні вирішити для себе, хто такий Ісус Христос – обманщик, хворий або ж Той, Ким Він Себе називав: Бог у плоті, кінцева реальність та істина всесвіту.

Але якщо Він – Бог та істина, і Він велить слідувати за Ним, просто нерозумно відмовлятися від цього. Коли ви присвячуєте себе Йому, Він оновлює ваш розум найдосконалішим чином. Ви виявляєте новий вимір життя,

якого раніше просто не помічали. Усе ваше внутрішнє життя починає світитися, приходять мир, радість і захист, які може дати тільки Він.

Свобода від покарання за гріх

Ісус сказав: «... Вам необхідно народитися згори» (Ів. 3:7), – тільки так можна потрапити в Царство Небесне. Лише Христос дарує справжню свободу: «... Коли Син вас звільнить, то справді будете вільні» (Ів. 8:36).

У чому ж полягає ця свобода? По-перше, Він звільняє від покарання за гріх. Ми всі порушуємо заповіді Божі. Відкидаємо Його. Не відповідаємо Його вимогам. Ми – грішники. І через це відділені від Бога. Наш гріх ліг між нами і Богом – і Бог відвернувся й не слухає нас.

Можете посміятися над цим. Але пам'ятайте: лише «нерозумні сміються з гріха» (Прип. 14:9). А може, ви думаєте, що ваші провини настільки незначні, що не заслуговують на увагу. Але в Божих очах ви – грішник, між Ним і вами пробігла тінь. Ви відокремлені від Бога, і Він не чує ваших молитов. Усі ваші релігійні обряди – ніщо в Його очах.

Можна приховувати свої гріхи, але неможливо сховатися від них, – так говорить Бог.

Та є в цьому і славний момент: Христос взяв на Себе покарання за наш гріх. Він помер на хресті за людей – таких, як ви і я, за грішників, які зрадили Його і порушили Його заповіді. Бог взяв усі наші гріхи і поклав їх на Христа, і Він став гріхом за нас. Прийняв суд за наші гріхи, прийняв пекло наших гріхів. І якщо визнаєте Його своїм Спасителем, на суді моральна відповідальність за гріхи не

ляже на ваші плечі.

У цьому слава Божої благодаті і Його милості, які ми ніяк не можемо усвідомити у всій їхній повноті – бо ж Він хоче сказати кожному: «Я прощаю тобі, ти не прийдиш на суд!».

Коли розумієш це, то нарешті спиш спокійно. Ціна заплачена. Суддя ніколи не винесе тобі вирок, тому що Христос Сам розплатився за твоїми рахунками. І тепер ти вільний у Христі.

Свобода від влади гріха

По-друге, ми звільняємося від влади гріха. Ісус сказав: «... кожен, хто чинить гріх, є раб гріха» (Ів. 8:34). І хіба ви не раби ревності, гордості, егоїзму, аморальності, азартних ігор, наркотиків, гріховних насолод? Може, гріх стоїть над вами, як наглядка із батога. Ви не хотіли грішити, але не здатні опиратися гріху, ви – його раб. І хоча ви запевняєте, що більше такого не повториться, ви все одно будете грішати. А в кінці вас чекають смерть, суд і пекло.

Але коли пізнали істину, вона робить вас вільними. Як це чудово! Гріх більше не пануватиме в вашому житті. У ньому тепер панує Христос, і все, що вам треба буде робити, – день за днем, година за годиною віддавати Йому всі сфери свого життя, а Він наведе там лад.

Гріх більше не керуватиме вами. Так, ви ще можете падати, але Христос завжди поруч, Він підніме, обніме і допоможе, тому що Він любить.

Наш Небесний Батько бачить все, що ви робите. І Він чекає, коли ж ви нарешті все зрозумієте і скажете: «Господи, ось я. Я хочу все почати заново. З цього моменту я хочу бути тільки з Тобою».

ХТО ПРИЙШОВ ПОКЛОНИТИСЯ НОВОНАРОДЖЕНОМУ ІСУСУ?

У розповіді про народження Ісуса Христа згадують люди зі сходу, які прийшли поклонитися Йому (Мт. 2:1). Ким були ці люди? В українських перекладах вони названі мудрецьми, а в російському – волхвами. Волхв – це чаклун, чарівник; віщун, маг. Чи означає це те, що поклонитися Ісусу прийшли чаклуни?

Заглянемо в грецький текст. В оригіналі вжито слово, яке з давньо-перської мови було запозичене в інші мови світу. Відповідно до англійського Богословського словника Нового Заповіту в 10 томах (найбільший словник Нового Заповіту), грецьке слово мало в чотири значення.

Перше – це член перської жрецької касты (яка, як каже грецький історик Геродот, була одним із шести племен мідійців). Грецькі автори по-різному описують їх, але загалом про них відомо, що вони були жерцями

(швидше за все, послідовниками Зороастра чи Заратуштри), займалися вивченням природи, астрології, медицини, віщуванням і розгадуванням снів. Подібні також існували й у Вавилонії за часів халдейської династії, про що є згадка в Старому Заповіті (в єврейському тексті вживається слово «маг»): «І ввійшли в нього всі князі вавилонського царя, і розташувалися в середніх воротах, Нергал-Шарецер, Самгар-Нево, Сарсехим, начальник євнухів, Нергал-Шарецер, начальник магів, і всі

інші князі вавилонського царя» (Єр. 39:3). «І послан Навузардан, начальник охоронців, і Навуазаван, начальник євнухів, і Нергал-Шарецер, начальник магів, і всі князі царя Вавилонського...» (Єр. 39:13).

Друге – той, хто володіє надприродними знаннями і вміннями: віщує майбутнє.

Третє – чаклун.

Четверте – обманщик, звабник. Виникає питання: в якому значенні вживається в Мт. 2:1? Практично всі коментатори і лексикографи (автори словників) сходяться на тому, що воно вживається в другому значенні. Вважається, що це були, швидше за все, вавилонські астрономи/астрономи (ці речі тоді не розрізнялися).

Таке розуміння випливає з самого тексту Євангелія від Матвія: ці люди побачили зорю на сході і прийшли поклонитися Христу (Мт. 2:2).

Оскільки немає ніяких підстав вважати, що поклонитися Христу

прийшли члени мідійсько-перської жрецької касты, варіант «маг» слід відкинути. Не годиться і варіант «волхв», бо це слово позначає ворожбитів і чарівників, а згадані в Мт. 2:1 такими не були. Ще одним варіантом може бути «звіздарі», але це слово маловживане і не всім зрозуміле.

Найкращим варіантом видається «мудрець» з огляду на те, що це слово саме Писання ототожнює з «мудрецем» у книзі Даниїла. Це слово кілька разів зустрічається в грецькому перекладі Даниїла (1:20; 2:2, 10, 27; 4:7; 5:7, 11, 15) у списку радників вавилонського царя Навуходоносора: «І цар сказав покликати чаклунів, ворожбитів, чарівників і халдеїв, щоб вони розповіли цареві його снів» (Дан. 2:2). Коли вони не змогли витлумачити сон Навуходоносора і це зробив Даниїл, Навуходоносор поставив Даниїла начальником над усіма ними, причому всі ці люди називаються «мудрецьми»: «Тоді цар звеличив Даниїла, і дав йому багато великих дарів, і зробив його правителем над усією вавилонською областю, і головним начальником над усіма вавилонськими мудрецьми» (Дан. 2:48).

Отже, Христу прийшли поклонитися східні мудрець-астрономи.

Юрій ПОПЧЕНКО.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuiu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).
На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(І Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
«Спасіння»
м. Прага

Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (слівцями)
Субота 19:00 (молитовне)

Na Doubkové 2040/8
Praha 5 Smíchov

+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

УВАГА:**РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 2021****Умови передплати не змінюються:**

За один примірник – 250 грн. за рік; 40 примірників – 1500 грн. за рік;
20 примірників – 1200 грн. за рік; 100 примірників – 2000 грн. за рік
Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок: Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую») або поштовою переказом на адресу: Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Наші газети можна отримувати на «Новій пошті» за умови замовлення від 500 примірників.

Довідки телефоном +38 067 911-03-65

ВІРУЮ

№ 12 (263)
ГРУДЕНЬ 2020 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuiu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.